

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára		Felolvasó szerkesztő:	Laptulajdonos és kiadó:	Kéziratokat nem adur vissza.
Egész évre	8 K	OSZESZLY M. VICTOR.	BALKÁNYI ERNŐ.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: B. A. I. k. a. y. i.
Fél évre	4 -			Erno könyvkereskedésben Alsólendván.
Negyed évre	2 -			
Egyes szám ára 20 fillér.		MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.		A nyitási sora egy korona.

A nemzetiségek.

Alsólendva, december 7.

Nemzetiségi agitátoraink helyesen teszik, ha szemüket Németország felé irányítják, ahol brutális kegyetlenséggel, a hatalom minden eszközevel, hitvány pénzzel irtják ki a pózeini lengyeliség nemzeti érzületét, nemzeti fajtáját. — Édes Istenem, mi lenne, ha nálunk csak negyedrész ennyi törvénytelenség, helyesebben embertelenség követtetnék el a nemzetiségekkel szemben. Európa minden városában Hlinkák és Lukácskai prédikálnának a magyarok barbárságáról és az öreg Björnsterne Björnson valószínűleg egy norvég léghajós flotta élén szállana hadba — az aztias magyarok ellen. Így azonban, mert a hatalmas Németországról van szó, hallgatnak a Hlinkák és hallgat Björnson is, legfeljebb a magyarok ellen ereszt meg egy-egy ádáz cikket.

Szó sincs róla, mi is melyen sajnáljuk azt, ami odakünn Pózeimben lengyel testvéreinkkel történt. A magyar nemzet mindenkor rokonszenvezett a lengyelekkel és még sokan élnek közöttünk, akik tisztára a lengyel nemzet iránt érzett rokonszenvből résztvettek az 1863-iki lengyel forradalomban és véruket ontották az akkor végleg elbukott lengyel ügyért. Elismerjük azt, hogy gonosz és igazságtalan dolog az, ami a pozeini lengyel birtokokkal történik, és minden részvétünk az övéké.

De van ennek az eseménynek egy nagy tanulsága is, úgy a magyarságra, mint a nemzetiségekre nézve. A magyarok megtanulhatták és szemük előtt tarthatták, hogy mikéni oltalmazza és fejleszti fajtáját egy uralkodó fajta, amely ur a maga földjén és kedve, izlése szerint alkotja meg törvényeit és közigazgatásait. Megtanulhatták a magyarok azt, hogy egészen más dolog egy másik ország ügyeiről frázisokat mondani, és más dolog odabent az országban uralkodni. A német sajtó lelkes előharcosa a magyarországi pángermán propagandának, és nyakra-főre jelennek meg cikkek, sőt tartanak népgyűlések is odakünn arról, hogy miként nyomják el Magyarországon a német nemzetiséget. Ha nem lenne olyan nagyon szomorú, valóban kacagni kellene a rémes ellentét felett, amely a magyarországi svábok sorsa fölött való kesergés és a lengyelek példátlanul álló kipusztítása között van.

A nemzetiségek pedig ebből megtanulhatják, hogy Németországból már régen kivertek volna őket, ha úgy viselkednének, mint nálunk. Hatalmas, önálló nép volt valaha a lengyel, kirihathatlan történelmi tradíciói vannak és valóban nagyszabású nemzeti kulturálva bír. Ha lehet elfoglalt országú népnek jóga nyelvéhez és nemzeti kulturájához, úgy bizonyára a lengyel az, és a világ megis élénzi, hogy Németországban úgy bannak a lengyel nemzettel,

mint egy hontotta törzsszel. Sem történelmi multja, sem államalkotó multja, de még csak tradíciói sincsenek a mi nemzetiségeinknek. Hiszen úgy vándoroltak be hozzáink.

Vigyázzanak, nehogy a magyarok a poroszoktól kezdjenek tanulni!

Megyei választás.

Lassan, de biztosan közeledünk a megyei választások felé. Itt is, ott is leolytunk a jelölők értekezéi, melyek kevés változással alálták a központ megállapodásait. Nálunk minden marad a régiben. Nagyon helyesen. Megyei hivatalnok ink buzgó, ügyes ember, kiknek működése csak hasznára lehet egy a járásnak, mint a megyének. Egészen hozzájuk nőtünk, megszoktuk őket. Bizalommal nézünk további működésük elé s szívesen hiszünk, hogy ez a bizalom csak javunkra lesz.

Ha alsólendai járás területén lakó törvényhatósági bizottsági tagok hetfőn déli előtt a Koronában jöttek össze, hogy a közeledő választásokra vonatkozólag megállapodjanak. — A látogatott értekezletről a következő tudósítást hoztuk:

Jelen voltak: Alsólendváról: K. Hajós Mihály, Baláss Béla, Dr. Józsa Fábán, Karabélyos Elek, Tomka Mihály, Tivadar Ferenc, Gutmann Lajos, Koller Ferenc és

Emlékezel...?

— Az „Alsólendvai Híradó” eredeti tárcaja. —

— Zabud kérnem, nagysád? Csak egy fordultól!... Ugyabár nemvart megelégetés, hogy az emlakut után veszek magamnak batorságot? Kegyedet egy fordulóra kérni. De látja kérem, eszembe jutott, hogy az első és egyuttal utolsó fordulóra talán nekem is van egy picinyke jogom. Csodálkozva néz rám? Igen, első, mert Fonyódon a majlisán az a kieroészakolt táncot nem veszem figyelembe. És utolsó, mert többé lyi alkalommal nem fogunk találkozni.

Miért nem? Nagyon egyszerű. Ez a csokor, melyet kéblén visel, megiltja nekem, hogy valaha még tegyem. Rég megszűntem öné nézve létezni, és mert minden nem lehettem, valami nem akarom lenni. Pedig akkor másként gondoltam! De vizsgálatodóm, mert míg lányok lesznek, csodálotti férfiak is lesznek. Am azért ne higye, hogy a neheztelenség csak árnyéka is van szívenben. Nincs! Mert hiszen ha voltak keserű óráim akkor, — voltak percekim, mikor oly tisztá boldogságot éreztem, mely kárpótolt az egész élet keserűségét.

Megint csodálkozva néz rám? Igen, voltak! Nem tagadtáhty, hogy egy-egy percze igazán szeretet engem.

Mikor? Kérdezi. És én felelek. Először akkor, mikor ügyvél jártunk hajnali misére, és Ön elfjött nyelvét hozzánk s tudja, mielő kellett fel engem? — End tudom, — dallal: „Édes anyám nem tudok elatadni...”

Reggeli 5 óra volt s mi künn sétáltunk az

utcán. Anyám reánk szolt, hogy talán még sem illik lyi kerán künn sétálni. Emlékszik-e, ez önnék nagyon rosszul esett.

Mise után elkisértem s izgalomtól remegve mondtam, hogy Kegyedet megcsértették és én ezért elégtellel tartozom. Még ma utazom, és el lesz kerülve a további kellemetlenég.

Mit választott erre? Egy könyv csillogott szemében és én le voltam győzve. Kért, hogy estig halaszsam el tervemet és akkor mond valamit. Beleegyeztem. Nem tettem volna meg a kedvéért? Este találkoztunk. Egy ideig közönyös dolgokról csevegünk, aztán valami megmagyarázhatatlan érzés hatása alatt bevallottam, amit már ugyis tudott. Hogy szeretem! Nem szóttem tele vallomással költői lendületű szavakkal, csak a magam egyszerű szavammal mondtam el. Ön nem szolt. Sürgött szavaimra válaszol csak egy reszkető kézzel szorított és e néhány szót adta:

„Türetem rózsát terem!” — Igaz?

Én azonban most már nem elégedvén meg ennyivel, választ karjtam. Kapujok előtt történt. Fekete boa volt rajta. Félkarán átötlettem, kis kacsolt kezembe fogva, becéző, szögletű szavaimra elszuttogta a rég várt „igen”-t. Búcsuzásunk előtt a félg adott, félg elvett első csók is elesantott. — Igy volt?

Löben a pillanatban szeretett engem! Lehetetlen, hogy akkor is ámitott volna. Úgy éreztem magamat, mintha az égbolt nyílt volna meg előttem. — Ó szerel! ujongtam. — Szerettem volna az egész világnak kikáltani, hogy milyen boldog vagyok. Ez a perc bearyozta sivar élettemet, ez volt vezérszillagom, melynek megse-

meltyősége Ön volt. Önben összponstol ezután minden érzésem, minden gondolatom. Számomra nem létezett más, csak Ön. De hisz első szerelmem volt.

...Még egy perc történetét elmondom. — Hozzártatózom üldözött Ön. Nem tettem el leve semmit. Emlékszik rá, hoi történt? Ön könyvezne panaszokot, hogy hogyan üldözök ártatlanul. Miattam! — Arról a tájladalomról, amit akkor éreztem, nem beszélék. Azt elmondani nem lehet. Szóltam-e valamit, beszéltem-e, — nem tudom. Lehetéges, hogy beszéltem, mert kedves arcan mosoly villant át. Megvoltam mentve. Suttogtam Önnek akkor ezer édes dolog, mik csak szerető szívből fakadhatnak. Ekkor újra boldog voltam. Feledve volt az előbbi keserűség, csak a jelen maradt meg. Gáziba mosolyog! Gázike már nem sir! Átötlettem, szoke fejcsécskéte vállamra hajította és ekkor lehettem arcára a másodok csokot.

Emlékszik még? Lehet-e azt feltéjteni? Ez a két perc bevillágitja egész életem sötét egét. E pillanatokra gondolva, feledve van az élet minden gyötrelme, szenvedése. Ezért hálás leszek örökké, ez édesíti meg és teszi könnyűvé halálom óráját is. Réa gondolva, ragyogónak látok mindent...

Mondjak valamit a szenvedéséimről is? E pillanatom feltámad előttem az egész mult. Engedje meg, hogy pár pillanatilag időzök még ez önr nézve unalmas történetnél. Oly jól esik, meg egyszer gondolatban átélni mindezeket. Már ugyis mindez csak egy emlék, de kedves emlék. — „Ami elmúlt, vissza nem jö” — mondotta Ön, mikor egyszer azt hittem, hogy fel lehet támaz-

Hadrovics Elek; Turmischáró: Bartosiewicz Lajos és Szalay István; Dobronákról: Dr. Kolcán Ignác és Strausz Flórián; Ganicsáról: Piacsek János; Csesztregről: Marton Pál és Rácz István; Pórszombatról: Szabó Dóme; Szentgyörgyvölgyről: Cseke Károly; Bellatinéről: Nagy Sándor és Kovács Elek; Resznekéről: Kulcsár Miklós; Bakásról: Baká Gábor és Takács György.

Érkeztek a főjegyzőnek Hadrovics Elek körjegyzőt választották, a jegyzőkönyv hitelesítésére pedig Karabélyos Eleket és dr. Józsa Fábiánt kérték fel.

Az értekezletet egybehívó K. Hajos Mihály elnök, a megjelent bizottsági tagok üdvözlése után az értekezlet célját és a központonban f. évi szept. 28-án megtartott értekezlet megállapodásait, továbbá a jelenleg működő tisztviselők névjegyzékét ismertetette és felkérte a bizottsági tagokat, hogy az egyes állásokra a jelöléseket tegyék meg.

Többek hozzájárulása után a központi állásokra (a főjegyzői állás kivételével) a jelenlegi tisztviselőket, a főjegyzői állásra pedig Kolbenschlag Bélát jelölték az értekezlet. A főszolgabírói állásokra jelölték: Thassy Lajost a zalaezerszegi, Malatinszky Lajost a zalazentrői, Sólyomy Tivadart a sümegi, Szentmiklóssy Gyulát a topolcái, Takách Imrét a keszthelyi, Pálffy Lászlót a pacsai, Vioz Ferencet a nagykanizsai, Merky Antalt a letenyei, Mayer Istvánt a novai, Székely Emilt az alsólendvai, Kovács Rudolft a balatonföldi, Szalmay Józsefet a csáktornyai és Bogay Györgyöt a perlaki városok területére. — Az esetleg még megüresedő főszolgabírói állásra dr. Ságváry Jenőt és Karácsony Kálmánt, a szolgabírói állásokra a jelenlegi összes szolgabírákat és dr. Huszar Pált és Paál Victor jeltölték.

Ezután K. Hajos Mihály bezárta az értekezletet.

Kalendáriumok

az 1908. évre

kaphatók Balkányi Ernőnél Alsólendván.

Nesze semmi, fogd meg jól...

Az „Iparvédelem” című tulipános lap legutóbbi számában olvastam, hogy a Tulipán-Egyleset gúnylón egy úr ember a következő indítványt tette:

„Az egylest elgúnylósították képelevezéslapokat és azokat a vidéki testvéregeinket után a szegény iskolás-gyermekek közt buzdító ajándékként ossza ki.” — A gúnylós indítvány elfogadta.

Hát engedelmet kérek, engem ez a szakasz mosolygásra kényszerít. Mindeneset igen tiszteltemlők a Tulipánegylest törkévesei, sőt azt sem kélem, hogy az a bizonyos úr ember jó szíve sugallatából tette azt az indítványt, de már az én nézetem az, ha egyéb ajándékok nem adhatók a szegény iskolás-gyermekeknek, elhasznált képelevezéslapokat adjanak nekik. Nem. Hanem ha már éppen buzdító ajándékok akarnak nekik adni, akkor adjanak egy-egy írkát, tollat, írót, tőrlőgumit stb., amiket sok szegény szülőnek — hej! — de nehéz megszerezni. Mert van, sajnos, elég család, ahol az a 4-8 fillér, amit ezekre kiadnak, kellene, jó volna másóvá is: pl. zsirra, olajra stb.

Mert ugyan kérem, hogyan buzdítaná a gyermeket szorgalmasabb tanulásra az, ha egy-egy összefirkált képelevezéslapot kap ajándékként? Ezzel azonban nem azt akarom mondani, hogy új képelevezéslapokat adjanak nekik. Nem. Hanem ha már éppen buzdító ajándékok akarnak nekik adni, akkor adjanak egy-egy írkát, tollat, írót, tőrlőgumit stb., amiket sok szegény szülőnek — hej! — de nehéz megszerezni. Mert van, sajnos, elég család, ahol az a 4-8 fillér, amit ezekre kiadnak, kellene, jó volna másóvá is: pl. zsirra, olajra stb.

Tegyenek ugy, hogy 20–30 filléres képes levelezőlap helyett vegyenek 10–12 filléret, akik tehették ezt és a megmaradt 8–10 filléret vásároljanak írót, tollat és azt küldjék az iskolába kiosztani: ha már éppen ajándékok akarnak adni. És higgyék el kérem: jobb buzdítás egy ilyen írón vagy toll a szegény gyermeknek, mint 20–30 darab ócska képelevezéslap.

Még akkor is többet ér, ha azon a kártyán valamely oktató kép volna. Hiszen manapság már minden iskola fel van szerelve nagy szemléltető képekkel, amelyek elég ismeretet nyújtanak az iskolás gyermekeknek; többet mint a levelezőlapok apró képei.

Vagy pedig még egy módot tudok buzdító ajándékok kiosztására. Ambar ez a mód már nem új, csupán Alsólendván szokatlan. A jobb

módu szülők gyermekeiknek elviselt ruháit, kabátját, cipőjét küldjék el a tanítóóráknak, tanítóknak ésők kiosztják a szegénysorsú gyermekek között.

Hát ezt a szokást honosítsák meg azok az iskolák, ahol még nincs bevezetve. Mert ez aztán áldásos is, és hat is buzdítólag a gyermekekre! ...Es a küzdő, nyomorgó, szegény szülők háládozó könnye lesz az adakozók jutalma...

De használt képelevezéslapok megajándékozni valakit helytelen is akkor még azt várni, hogy kulturális szempontból hatása legyen ennek az ajándéknak a szegény gyermekekre nézve: ez kacagató lenne, ha nem volna olyan végtelenül gyámoltalan dolog.

Egyről-másról.

(A hurkás-vacsorák szezonja. — Gyöngyi, a titokzatos. — A Krampusz és a betlehemesek. — Ez is közbiztonság.)

Az elmúlt hétket nem volt szénzácója. Disznótornoznak az emberek s nem érnek rá gyilkolni és rabolni. Most a torozás az aktuális; aktuálisabb minden fejbeverésnél, még az új bor szezonjánál is. Ez a szezon — a disznóságok szezonja. És a disznóságok szezonja a hurkás-vacsoráké. Hurkás-vacsorázni ma divatosabb pl. mint zurokni járn. Hurkás-vacsorát adok én, adsz te, ad ő: csak győzzük végig enni. A sok hurkásúsnak is természetesen — mint legutóbbi dolognak — egy a vége: elrojtuk tőle a nyomunkat és sóvárogva vágyjuk vissza a hurkánkülli szezon idejét. — A zurok témáját is a disznóölések képezik, arról például a pap, arról beszél a sógor, meg a koma. Minden házbán disznóöléses. Néhol vigabó, néhol keszervecs. ...Ilyenkor ér véget a legtöbb disznó-karrier...

Igéri, meg az ígérteketartani ez két más-más valami. Tudta ezt Gyöngyi Izsó úr is, a Vixszinhab lepasszolt komikus, mikor látta tette a közönségüket. Gyöngyi ígért, de amit ígért, azt nagykegyesen nem tartotta be. Napokon át hirdettelet plakátjain, hogy kedden este minket boldogít, amennyire egy kabatereket belől boldogít, aztán mikor elfjött az idő, hogy beállt a szávat, azt se mondta — papus! Mi pedig hiába vártuk Gyöngyi urat, hiába kíváncsiszókunkt érte: még csak azt sem kaptuk meg, hogy a művész ur kimentette volna feledékenységet. Hogy ez mennyiben tartozik az illemhez, azt most vitatjuk, csupán azt konstatajuk, hogy jobban meg nem litéltet fel bennünket senki. Természetes, hogy egy lakt volna rendjén, ha Izsó ur megzén, hogy csak rossz viccnek akart Lendvával csinálni — műsoron kívül, amiért nem fizetünk, de annál többet borszánkunk. — A tanulság! mindenesetre megtartjuk magunknak, ahogy fokunk van.

A fehérszakú December meghozta a jó-gyermekek örömét: a Mikulás-napot, meg a betlehemeseket. Mind a kettő a régi, a szép, a jó idők kedvesen naiv kirakete, tele idilizmusmal, tisztasággal. Az ablakra emelkötött kicsi topánkák eredete bennük egészen őseinkélté. Meg a betlehemesek is. Azonban, mintha mind a kettőnek a nimbusza jócskán sőkkel volna. Megasappant a jógyermek száma, ezzel a Mikulás munkájára; a betlehemesekhez pedig bizalmatlanok az emberek. Azt mondják, a betlehem ma már csak spanyolofal a vásott utcagyerekeknek a kisebb konyhai lopásokhoz. Ne csodáljuk. Minden egyes betlehemes kezére egy külön Jézus nem ügyelhet, mert betlehemes igen sok van. Jézus pedig csak egy...

Ezen a héten ismét dolgoztak az éjszakai jámadárok. Kitésték a legutóbbi időpontot s az éj sűrű leple alatt kifosztották egy lakást. Itt, a város közepeén. Az éjjelőrök háta mögött. Hogyan történthetett ez? Hátnagyok egyszerűen. Az éjjelőrök azért a nyomorúságos bérért nem kötelesek tovább látni az orruknál, és amennyiben az orruk nem nagyon hosszú: az éjjelőrök miatt akár bukneketek vehetnek az éjjeli csibészek. Pedig most nem is történt valami kriminális dolog, csupán anyyi, hogy beteljesedett amit írtunk. Elékeztettek csak rá, mikor az éjjelőrőség gyatraságáról beszélünk, ugy-e, a többek

tani a halottakat. Igaz... De a halottakat nem támaszthatjuk fel... De igaz, nem arról akarok beszélni...

... A sok rossz közül csak egyet, a legrosszabbat említem. Mikor egy péntek este együtt mentünk a Kálváriára. Nekem igazán Golgotára-járás volt. Négyen voltunk. On, a mamája, egy barátja és én. Tudja, hogy hol történt... Szemközti velünk jöttek szülein. Anyám azt mondta, nem emlékezem már, mert én csak Önt néztem. Láttam, mint rezzen össze, mint hálványul el, és ezt nékem végig kellett néznie. Higgye el, szivem vért oadaadtam volna, hogy meg nem történté tegyem. Azon este beszéltem Önnel utóujára... Hazajövet megvárattam. Elkénkesztes dacára hazakértem. Az ut fele táján el akartam vlnni. Azt mondotta: kísérjen meg, valamit mond. Végzetelt. On, a megbantott! jó szíve talált számomra, vigasztaló volt és én, a férfi, szólni sem tudtam. De mit is szólhattam volna? A kimonodott visszavenni nem lehet. — Utóujára tartottam kezembem kis kezét, utóujára néztem kétszemeibe, melyek eddig az idősövegemet képezték... On bement, én a fájdalomtól mozdloni sem tudtam. Mintha delejes hatalom vonzotta volna, On megégyezett kijött. Egy pillanatra láttam csak, mint egy fényes víziót. Azután eltűnt.

En elöftöm elősültől minden. Nem éreztem, nem gondolkodtam. Úgy éreztem magamat, mint Prometheus, kis éhsége és szomszágja dacára, láncoltól nem hajlítottat le, hogy száraz ajkait az előtte csergedező forrás vízével nedvesítse, hogy az előtte heverő gyümölcsökkel csak egyet is felvehessen.

Engem is lenyűgözött a lelket hasogató

fájdalom. Közömbösen van az, ki nekem drágább a felkem idősebségénél, ki nekem minden, és én nem mehetek, nem zárhatom őt a karjaimba.

Hogy mentem el házúktól? Nem tudom. Vezetek-e, vagy magam mentem? Agyam képtelen volt egy tiszta gondolatra. A templom előtt eszméltem fel.

De félre a sötét képekkel! Egy rossz álom, mely valóban megörtört. Szivem azóta megszánt szeretni. És kitöröltem belőle a rosszat, csak a jó maradt meg. Reményem, vagy vágyam nincs. Lélek nélkül, érzés nélkül járom tovább az élet görögység, kiellen utad. Ne higgye azt, hogy őtől átkozom! Nem. Vtő idő, mikor átkoztam azt a percet, midőn megláttam, de nyugodtan lévén, elútt a rossz gondolat. Most már csak áldani tudom, mert hisz On szerzett nekem néhány édes, büvös-bajos percet, melyek kienesztelnek a szenvedésell.

— A zene már elhallgatott. Én is befejezem. Köszönöm, hogy türelmemmel végighallgatta az én kis regényemet, amely már annyiszor ísmétlődött és mégis mindig új maradt. Önnel karomon, jól esett megégyezzer átálmind az elmúltakat. Éreztem mindig, hogy ezeket még át kell Önnel élnem. Most megörtört. Talán én is átálmodott egy-egy percet velőm... Engedelmet kérek, hogy kis kezét egy pillanatra, tarthassam kezomban, ugyis utóujára történik, és ha néha eszébe jut majd e kis történet, ne mosolyogjon felette, gondoljon rá, hogy valaha volt egy sziv, egy lény, melynek minden gondolata csak Ön volt, melynek Ön volt mindene!... Isten vele!...

Tihányi László.

kül, hogy magukkal vitték volna valamit — el-futottak. Másnap a csendőrség megállapította, hogy a betörést Kakas Ferenc, Baranya István és Baranya József steier-cigányok követték el, kiket letartóztattak és átadtak az alsólendvai járásbírósnak. Tettüket beavolták.

— **Körkép.** Egy fővárosi újságban olvás-suk, hogy R. Sándorné, állás nélküli fővárosi tanító-egy férdföldhöz ruhát lopott. Megmotozá-sakor sok alkalomsal találtak nála. Jelentő-ző ez az eset a pedagógia mai állapotáról! Való-sí veigjár egy csomo eskőlát s mikor magyazhezen celhoz ért: lopnia kell, hogy megtudjon élni.

— **Az olvasóegylettől — a tárgyalo-teremt.** Szabó Sándorú lent-i bábois nem volt tagja az ittani olvasóegyletnek. Ezért, mikor va-sárnap bement az egylet helyiségebe, kitessék-leték onnan. Szabó Sándorú kikelt ez ellen, mire az éppen ott tartózkodó Antauer Ferenc alsó-lendvai cipész torkonragadta és megurdalta. — Szabó becsületesen címén beperelte Antauer, kit az itteni járásbírószó — tegnapi tárgyalásán — 10 kor. pénzbüntetésre és a költségek meg-zetésére ítélt.

— **A ludak.** Mosonyi Sándorú reszniei lakos-nak volt 5 darab szép, gömbölyű, fehérülő lu-biába. Övta őket esőtől, vinártól s kéjesen nézett az elé a perc elé, amikor pirosra sívte a tálban látja a gusztozus jószágokat. Reményében azon-ban alaposan csalódott. Kedden reggel úresen találta az ólat. A ludak eltűntek; elopták őket. Mosonyi első jédegesében fellármázta a falut, de — hiába. Ekkor a csendőrségnek jelentette a dol-got, kiknek észkübe jutott megnézni, vajjon nem-e ludasok a lopásban a márkófilók erdőben tanýzó cigányok. Kimentek oda és éppen a lud felalfo-zása közben íttótek szét a mörök között. — Oláh Györgyú dobraföldi, Kolompár Ferenc eger-szei és Oláh Hermán bagladi születési cigányo-uk, akikre a csendőrség gyanuja irányult, letar-toztatták és bekísérték az itteni kir. járásbírószó fogházába.

— **A kivándorlás.** Az utlevelet körök száma a nyári és őszi gazdasági munka bevégzésének arányában némleg növekedett, de azért jóval alu-sonyabb, mint a múlt év hasonló időszakában volt. A kivándorlásra esábító úgynökök és az ut-levél nélküli kivándorlóik ellen a tapasztaltak-hoz képest újabb intézkedések tetteék s a csáb-ítóok szigorúan büntetteék. Jó járnak talánthető, hogy a kivándorlásra esábító felhívásokat már önmaguk is a hatóság kezére szolgáltatják, akik-nek a címere azok érkeznek. Általában véve az a remény táplálható, hogy a kivándorlási mánia nem sokára lelohad. A csáktornyai határrendőrség a kivándorlási ellenőrzés körül idvös tevékeny-séget fejt ki.

— **Védjük a madarakat.** A kis didergő madársereg, amely a nyáron át annyi hasznot hoz az embernek a sok kártekon rovar pusztí-tásával, lassan-lassan beszorul az emberi lakások közelébe, hogy az elhullott morzsákat felszedve tengesse életét. Mással ilyenkor rendezen etetik, táplálják őket, nálunk pedig sajnos megkezdődik szegény állatok iltözése, összefogóása. Előke-rül az enyves vessző és gummi-puska, a munkátlanok egész serege nap-nap után fogdozza össze a hasznos kis állatokat. Helyén volna, ha a hatóság az ilyen kegyetlenek szigorúan megbünteté, hisz a törvény is oltalmába veszi a hasznos madarak védelmét.

— **Hűten szolgá.** Milhoffer Jakab do-bronaki kereskedőnél volt alkalmazva Bence Lajos mint háziulga. Bence nem lévén tisztában az enyém és tied közti különbséggel, megkívánta a gazdája tulajdonát. Egy napon 8 kilogramm zsirt lopott el Milhoftertől. Károsult feljentesre a csend-őrség kinyomozta a tettest, mire Bence azt val-lotta, hogy a lopásra Mataics Iván és ennek feles-ge bírta rá, kik a zsirt tőle meg is vásárolták. — Az ügyet áttették az itteni kir. járásbírószóhoz.

— **Elkobzott fegyverek.** Rezsonya István nyakasházi-pusztai lakosnál egy fergőpisztolyt, Vinkovics Márton lippházi lakosnál pedig egy flóbert-puskát talált a csendőrség s mivel illetők-nek fegyvertartási engedélyük nem volt, azokat elkobozta.

Szerkesztői üzenetek.

Kapovár. Hej, azóta sok minden megváltozott! Anyi az újság, hogy no. Majd legközelebb írök. A-tól nem kaptam semmit, dorgálja meg. A tárcát, ime, leközöltem.

Ajánlható czégek

(Élfözteink ingyenes hirdetes-rovata.)

ARNSTEIN BENÓ fúszer-, festék-, esemes-, lést-, vetemény-magvak, úgyszinten norinoribg, úveg- és porcellan-kereskedése. — Deszka-, épületfa- és szenraktár.

ZOMBORI MIHALY higienikusan berendezett fodrász-terme a Fő-utuban (Tivadar-féle új ház).

BLAU SÁNDOR vasuti vendéglője az allomás mel-lett. Kítino konyha, jó borok, frissen csapolt sör.

WORTMAN BENÓ rőfös- és divatrua-kereskedése. Nagy raktár halottai és temetkezési kollektokban.

FARAGÓ ISTVAN borhely- és fodrász.

HORVATH LAJOS borhely. Illatszerek raktára.

BADER HERMAN cipész. Nagy raktár kösz ferfi- és női cipőkben.

ASCHELI JOZSEF építész, építési vállalkozó. Elvállal építési terev készitést, mindenmennyi épít-kezést, valamint szakvelelyemen adását. Tanulma-nyait elsőrendű fővárosi építészeknél szerzele.

SCHWARZ KAROLY borkereskedő és szikviz-gyáros.

REICHENFELD SÁNDOR meszáros és bérkocsi-tulajdonos.

TÖRÖK SANDOR cipész és borkereskedő.

AG ISTVAN vendéglője Hosszafalu.

MAYER ÖDÖN óras és ékszerész. Nagy raktár china-üzüst árúban.

WALTERSDORFER HENRIK meszáros és bérkocsi-tulajdonos.

BECK MIKSA sütőedő.

POLIAK LAZAR magykereskedő. Dolány és szivar nagy-árúda.

HEGEDICS ISTVAN eszmadia.

FERENCZY JOZSEF vendéglős.

WOLFSOHN HENRIK központi káves.

Öz. TUSKE FERENCZÉ vendéglős.

MANDELBAUM MÓR rőfös és divatrua kereskedő.

NEUBAUER ANDRAS „Korona” nagyvendéglője, kávéháza és szállodája.

Idei Mautner-féle magvak FREYER LIPÓT keres-keodesben kaphatok.

WEISZ ZSIGMOND elsőrendű ferfi-zsabó. — Kész-ferfi- és gyermekruhák gyári raktára.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mesz- és cement-raktára és cement-áru készítése.

BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.

MUHR LAJOS vendéglője a „Csipkéshez” Hosszafaluban.

„KINCSES KALENDÁRIUM“

megérkezett. Kapható egyszerű kötés-ben 2 koronáért, vászonkötésben 3 koronáért BALKÁNYI ERNŐNÉL Alsólendván.

KEIL-LAKK

legkitűnőbb mázoló-szer puha padló számára.

KEIL-féle viasz-kenős kemény padló számára. KEIL-féle fehér „G l a s u r”-fénymáz 90 fillér. KEIL-féle arany-fénymáz képerketeknek 40 fill. KEIL-féle szalmakalap-festék minden színben.

Mindenkor kapható: **Arnstein Benő** (Graner Testvérek utóda) cégénel **Alsólendván.**

Üzlet-áthelyezés.

Értesitem Alsólendva és vidéke n. é közönséget, hogy

óras- és ékszerész-üzletemet

nov. 1-én az ujonnan épült Balkányi-féle házba helyeztem át, ahol minden e szakmába vágó óra, ékszer és látsze-részelti cikkek pontos kiszolgálás mellet-jelátással kaphatók.

Pontos szolgálati zsebórák 7 K-tól feljebb, ébresztő órák 4 K-tól kezdve.

A mai kor minden igényeinek megfelelő műhelyemben óra- és ékszer-javításokat elfogadok.

Mayer Ödön óras és ékszerész.

Koporsódíszek

nagy választékban, olcsón kaphatók **Balkányi Ernőnél Alsólendván**

Fr. Kaiser-féle bregenzi (Vorarlberg) köhögés elleni cukorkák, kaphatók ahilított győzsertárban. Ki ezen köhögés elleni cukorkákat figyelembe nem veszi, vétezik a saját egészsége ellen. — A Kaiser-féle „Mell-Caramella“ cukorkák fenyővel, orvossal kipróbált és aján-lott szer a köhögés, hurut és geze-rekeltség — 5245 vanokkal igazolói-ellen. — szór lathatósággal. Ezen kítino gyogy-hatású cukorkáknak esomajga 20 es 40 fillér, adagja 10 fillér.

Kapható: **FUSS F. NÁNDOR** győzsertár Alsólendván.

Karácsonyfa-diszek

nagy választékban Balkányi Ernőnél.